

Αξιολόγηση Χρήστη: / 0

Χειρότερο Καλύτερο

Αξιολόγηση

Αναδημοσίευση: Εκ του τεύχους "Εν συνειδήσει" - Ι.Μ. Μεγάλου Μετεώρου

Οι διαφορές ανάμεσα στη Ορθοδοξία και τον παπισμό είναι πολλές και μεγάλες, παλαιές και νεότερες και αφορούν τόσο σε δογματικά ζητήματα όσο και σε θέματα εκκλησιαστικής εμπειρίας, λατρείας, τέχνης και γενικότερα αντιλήψεων και βιοθεωρίας. Θα επιχειρήσουμε εδώ μία συνοπτική παρουσίασή τους αντλώντας από τα κείμενα των Αγίων Πατέρων και συγχρόνων θεολόγων, Μητροπολιτών και Γερόντων της Εκκλησίας μας, οι οποίοι με ενάργεια και ορθόδοξο φρόνημα αναδεικνύουν την παρεκτροπή από την ορθή πίστη και τις κακοδοξίες του παπισμού. Για την καλύτερη κατανόηση των διαφορών ορθοδοξίας και παπισμού είναι απαραίτητο να εξετάσουμε συνολικά τον εκκλησιαστικό, κοινωνικό και πολιτικό περίγυρο της εποχής. Για τον σκοπό αυτό παραθέτουμε πολύ σύντομα κάποια ιστορικά γεγονότα που στάθηκαν σταθμοί στην γέννηση του παπισμού και στην πορεία του προς την διαίρεση και το σχίσμα.

Ιστορική αναφορά

Η αρχαία Ορθόδοξη Λατινική Εκκλησία της Δύσεως στην παλαιά Ρώμη είχε πάντοτε κοινωνία με την Ορθόδοξη Ανατολή και τα πατριαρχεία της. Το γεγονός που ανέτρεψε την αρμονική αυτή κοινωνία μεταξύ Ανατολής και Δύσεως είναι η κατάληψη της δυτικής Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας από τους Φράγκους κατά την διάρκεια του 5ου και 6ου αι., όταν η Δυτική Ευρώπη ζει τον καταγισμό των βαρβαρικών επιδρομών που μετέβαλαν ριζικά τα πολιτιστικά και θρησκευτικά δεδομένα της.

Οι Φράγκοι, λαός πρωτόγονος και απολίτιστος την εποχή εκείνη, από την πρώτη στιγμή του εκχριστιανισμού τους εξέλεξαν και αφομοίωσαν με λανθασμένο τρόπο την χριστιανική διδασκαλία. Η χριστολογία και η τριαδολογία τους υπήρξε ανέκαθεν προβληματική, καθώς οι αντιλήψεις τους για την Αγία Τριάδα ήταν έντονα επηρεασμένες από τον αρειανισμό.

Στην φραγκική Σύνοδο του Τολέδο το 589, παρά την φαινομενική καταδίκη του αρειανισμού, υιοθετούν μία άλλη μορφή λανθασμένης τριαδολογίας, την εκπόρευση του Αγίου Πνεύματος και εκ του Υιού, την οποία αργότερα προσέθεσαν και στο Σύμβολο της Πίστεως.

Τον 8ο αιώνα βασιλιάς των Φράγκων γίνεται ο Κάρολος ο Μέγας (Καρλομάγνος) ο οποίος υποτάσσει τους άλλους λαούς και τους ηγεμόνες της Ευρώπης και συγκροτεί την ενιαία Δυτική Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία. Ο πολιτικός και θρησκευτικός προσανατολισμός της νέας δυτικής αυτοκρατορίας έχει έντονο το στίγμα της διαφοροποίησής και της αντίθεσής προς την ανατολική αυτοκρατορία του Βυζαντίου. Αυτή η αντίθεση λαμβάνει διαστάσεις περιφρονησέως και χλευασμού των Ελλήνων Βυζαντινών, που ήδη είχαν αρχίσει να αποκαλούνται υποτιμητικά από τους Φράγκους «αιρετικούς» και «Γραικοί» (=κλέφτες). Είναι χαρακτηριστικό ότι από τον 9ο έως τον 13ο αιώνα συναντούμε επανειλημμένα στην Δύση συγγράμματα με τον τίτλο "Contres errors Graecorum" - «Κατά των πλανών των Ελλήνων». Ο πολιτισμός και η ορθόδοξη πίστη των Ελλήνων ήταν για τους απολίτιστους Φράγκους μέγεθος ακατανόητο και ασύλληπτο, αλλά και ταυτόχρονα απλησίαστο και ανέφικτο, για τον λόγο αυτό προτίμησαν να το προβάλουν ως πλάνη και αίρεση!

Από τον 9ο αιώνα οι Φράγκοι, αφού εξεδίωξαν τους Ρωμαίους ορθοδόξους επισκόπους, διόρισαν τους εαυτούς τους επισκόπους και ηγουμένους της Γαλλίας. Κατέλαβαν, επίσης, διά της βίας το Ορθόδοξο Λατινικό Πατριαρχείο της Ρώμης και από το 1009 έως το 1046 αντικατέστησαν τους ορθοδόξους Πάπες της Ρώμης με Φράγκο- Λατίνους, ιδρύοντας τον σημερινό Παπισμό. «Επομένως, το λεγόμενο Σχίσμα μεταξύ των Εκκλησιών Δύσεως και Ανατολής δεν έγινε μεταξύ Δυτικών και Ανατολικών Ορθοδόξων Ρωμαίων, αλλά μεταξύ των Φράγκων κατακτητών των Δυτικών Ορθοδόξων Ρωμαίων (Πατριαρχείο Ρώμης) και των Ορθοδόξων Ρωμαίων της Ανατολής (Πατριαρχείο Κωνσταντινουπόλεως)». (π. Ιωάννης Ρωμανίδης, Τα αίτια του Σχίσματος).

Με την εκφράγκευση του Ορθοδόξου Πατριαρχείου της Ρώμης εισάγονται σ' αυτό οι κακοδοξίες και ο ανθελληνισμός των Φράγκων, στοιχεία που δεν έπαψαν έκτοτε να συνιστούν τα κύρια γνωρίσματα και την πεμπουσία του παπισμού.

1. Filioque (και εκ του Υιού)

Πρόκειται για την αντίληψη της εκπορεύσεως του Αγίου Πνεύματος «και εκ του Υιού» (filioque) και όχι μόνον εκ του Πατρός. Η αντίληψη αυτή, που προστέθηκε και στο Σύμβολο της Πίστεως, έρχεται σε πλήρη αντίθεση με τα λόγια του ίδιου του Κυρίου μας στο Ευαγγέλιο όπου λέγει «όταν δε έλθη ο παράκλητος...το Πνεύμα της αληθείας ό παρά του Πατρός εκπορεύεται» (Ιω. 15,26). Έρχεται, επίσης, σε πλήρη αντίθεση με τις αποφάσεις της Δεύτερης Οικουμενικής Συνόδου, που διετύπωσε το σχετικό άρθρο του Συμβόλου της Πίστεως, αλλά και άλλων Συνόδων.

Η προσθήκη του filioque στο Σύμβολο της Πίστεως συνιστά ουσιαστική και απροκάλυπτη αίρεση, αφού αντιβαίνει στο Ευαγγέλιο και τις αποφάσεις των Οικουμενικών Συνόδων. Και μόνον για την κακοδοξία τους αυτή οι παπικοί είναι αιρετικοί και όχι σχισματικοί, όπως λανθασμένα υποστηρίζεται από μερικούς, που τεχνηέντως ισχυρίζονται πως δεν υπάρχει Οικουμενική Σύνοδος που να καταδίκασε τον παπισμό ως αίρεση. Πρόκειται, βεβαίως, για αφελέδες επιχείρημα αφού ως γνωστόν οι Οικουμενικοί Σύνοδοι εδογμάτισαν και οριοθέτησαν την ορθή πίστη και κάθε απόκλιση από αυτή, κάθε θέση αντίθετη με τις αποφάσεις των Οικουμενικών Συνόδων είναι αυτονόητο ότι συνιστά αίρεση. Δεν υπάρχει, άλλωστε, Οικουμενική Σύνοδος που να κατεδίκασε π.χ. τους Προτεστάντες, τους Πεντηκοστιανούς κ.ά, ως αιρετικούς χωρίς αυτό να σημαίνει πως δεν είναι. Ο Μέγας Φώτιος, ο Φωστήρας αυτός και Μέγας Διδάσκαλος της Εκκλησίας μας καταδικάζει με χαρακτηριστικό τρόπο την παπική αίρεση του filioque: «Τις ου κλείσει τα ώτα προς την υπερβολήν της βλασφημίας ταύτης; Αύτη κατά των Ευαγγελίων ίσταται, προς τας αγίας παρατάσσεται Συνόδους, τους μακαρίους και αγίους παραγράφεται πατέρας, τον Μ. Αθανάσιον, τον εν θεολογία περιβόητον Γρηγόριον, την βασιλείον της Εκκλησίας στολήν, τον Μ. Βασίλειον, το χρυσούν της οικουμένης στόμα, το της σοφίας πέλαγος, τον ως αληθώς Χρυσόστομον. Και τι λέγω τον δεινά η τον δεινά; Κατά πάντων ομού των αγίων προφητών, αποστόλων, ιεραρχών, μαρτύρων και αυτών των δεσποτικών φωνών η

βλάβσημος αυτή και θεομάχος φωνή εξοπλίζεται».

Με την προσθήκη του filioque είναι μία από τις βασικότερες και παλαιότερες δογματικές διαφορές μας με τους παπικούς, την οποία, όπως προαναφέραμε, την εισήγαγαν οι Φράγκοι και την επέβαλαν στο ορθόδοξο τότε Πατριαρχείο της Ρώμης. Είναι αυτή που, από την θέσπισή της ακόμη και σε όλη την μετέπειτα πορεία Ανατολής και Δύσεως, απετέλεσε και συνεχίζει να αποτελεί ανυπέρβλητο χάσμα, καθώς υπήρξε μία από τις κυριότερες αιτίες που οδήγησε στο σχίσμα. «Το σχίσμα γέγονεν μάλιστα διά την εν τω Σύμβολω πρόσθεσιν και ότι καλώς απεστράφημεν τους Λατίνους διά την πρόσθεσιν αποστροφής ούσαν αξίαν». (Γεννάδιος Σχολάριος). Έφθασαν μάλιστα οι παπικοί αιρετικοί να κατηγορούν εμάς τους ορθοδόξους ότι αφαιρέσαμε από το Σύμβολο της Πίστεως το filioque!!! Αυτή ήταν και η βασική κατηγορία που απέδωσε στους ορθοδόξους ο απεσταλμένος του Πάπα, Καρδινάλιος Ουμβέρτος, όταν στις 15 Ιουλίου του 1054 απέθεσε τον λίβελλο με τα αναθέματα του Πατριάρχου και όλων των Ορθοδόξων στην Αγία Τράπεζα της Αγίας Σοφίας, ότι δήθεν δηλαδή οι ορθόδοξοι «ως Πνευματομάχοι η Θεομάχοι απέκοψαν από του Συμβόλου του αγίου Πνεύματος την εκπόρευσιν εκ του Υιού». Η εμμονή των παπικών στην αιρετική θέση του filioque τους κρατά αποκομμένους από την Εκκλησία και την αλήθεια και αποτελεί ουσιαστικό εμπόδιο σε κάθε προσπάθεια επανόδου τους στην ορθόδοξη πίστη, παρά τις όποιες πρωτοβουλίες καλής θελήσεως, ακόμη και αυτής της άρσεως των αναθεμάτων. Όπως εύστοχα διατυπώνει ο Μητροπολίτης Ναυπάκτου κ. Ιερόθεος: «Μερικοί ισχυρίζονται ότι ήρθησαν αυτά τα αναθέματα και επομένως δεν υπάρχει πρόβλημα. Βεβαίως και υπάρχει πρόβλημα, γιατί με μία απλή πράξη ήρθησαν τα αναθέματα, αλλά δεν ήρθη η αίρεση του Filioque, η οποία μάλιστα ισχυροποιήθηκε ακόμη περισσότερο».

2. Διδασκαλία περί της ακτίστου ουσίας και ακτίστου ενεργείας του Θεού.

Μία πολύ μεγάλη και βασική διαφορά ανάμεσα στην ορθοδοξία και τον παπισμό είναι το θέμα της ουσίας και των ενεργειών του Θεού. Η ορθή διδασκαλία σ' αυτό το ζήτημα είναι ότι αφού η ουσία του Θεού είναι άκτιστη, είναι άκτιστες και οι ενέργειές Του. Αντίθετα οι δυτικοί θεωρούν κτιστές τις ενέργειες και κτιστή την χάρη του Θεού.

Γράφει σχετικά ο Καθηγούμενος της Ιεράς Μονής Οσίου Γρηγορίου, Αρχιμ. Γεώργιος Καψάνης: «Μέχρι σήμερα οι Δυτικοί θεωρούν κτιστή την θεία Χάρι, την ενέργεια του Θεού. Είναι δυστυχώς και τούτο μία από τις πολλές διαφορές μας, που πρέπει να λαμβάνεται σοβαρώς υπ' όψιν στο θεολογικό διάλογο με τους Ρωμαιοκαθολικούς. Δεν είναι μόνο το filioque, το πρωτείο εξουσίας και το «αλάθητο» του πάπα, από τις βασικές διαφορές μεταξύ της Ορθοδόξου Εκκλησίας και των Παπικών. Είναι και τα ανωτέρω. Αν δεν δεχθούν οι Ρωμαιοκαθολικοί ότι η Χάρις του Θεού είναι άκτιστος, δεν μπορούμε να ενωθούμε μαζί τους, έστω κι' αν, δεχθούν όλα τα άλλα. Διότι ποιος θα ενεργήσει την θέωσι, αν η θεία Χάρις είναι κτίσμα κι' όχι άκτιστος ενέργεια του Παναγίου Πνεύματος;»

3. Το πρωτείο του Πάπα.

Μια από τις βασικές αιρετικές δοξασίες του παπισμού αποτελεί το «πρωτείο» του πάπα. Σύμφωνα με απόφαση της Α' Συνόδου του Βατικανού (1870), ο πάπας είναι τοποτηρητής του Χριστού και μοναδικός αντιπρόσωπός Του πάνω στη γη. Είναι ο αρχηγός και η ορατή κεφαλή της Εκκλησίας. Στο πρόσωπό του συνοψίζεται ολόκληρη η Εκκλησία. Αυτή η θέση, όμως, είναι καθαρά αιρετική, αφού «η αλήθεια είναι ότι μόνον ο Χριστός είναι Κεφαλή και αρχηγός της Εκκλησίας. Αυτό διαβάζουμε και στην επιστολή προς Εφεσίους του Απ. Παύλου (Εφεσ. α, 22-23), ότι δηλαδή ο ουράνιος Πατέρας Ἰαυτόν (τον Κύριον Ιησούν) έδωκε κεφαλήν υπέρ πάντα τη Εκκλησία, ήτις εστί το σώμα αυτού᾽ Αυτόν κατέστησε κεφαλή, πάνω από όλους, στην Εκκλησία, η οποία είναι το σώμα Του», Αρχιμ. Γερβ. Ραπτοπούλου, Αιρέσεις στην Ελλάδα και οι κακοδοξίες του παπισμού, σελ. 153-154.

4. το αλάθητο του Πάπα.

Η Α' Σύνοδος του Βατικανού θέσπισε το δόγμα του αλάθητου του πάπα. Πρόκειται δηλαδή για την αλαζονική αντίληψη για το «εκ καθέδρας» αλάνθαστο του Πάπα. Σύμφωνα με το δόγμα αυτό ο πάπας είναι πάνω και από τις Οικουμενικές Συνόδους και έχει την πλήρη και υπέρτατη δικαιοδοσία να αποφαίνεται αλάθητα και τη διδασκαλία του είναι υποχρεωμένη να παραδεχτεί ολόκληρη η Εκκλησία. Όποιος τολμήσει να «αντείπη», να φέρει αντίρρηση στη διδασκαλία του, «ανάθεμα έστω» (κεφ. Δ' της Β' Βατικάνειας Συνόδου). Οι θεολόγοι μάλιστα της Ρωμαιοκαθολικής «Εκκλησίας» φτάνουν στο σημείο να διακηρύττουν ότι και ψέμα να πει ο πάπας πρέπει αυτό να γίνει δεκτό από τους πιστούς σαν αλήθεια!

Η ανακήρυξη ενός και μόνου ανθρώπου σαν αλάθητου, όσο κι' αν αυτός κατέχει τον ανώτατο βαθμό της ιερωσύνης, είναι πράξη ξένη και αντίθετη προς την Αγία Γραφή και την Ιερά Παράδοση. Κατά τον Ορθόδοξο Ρώσο Θεολόγο Βουλγάκωφ «το αλάθητον ανήκει εις τη όλην Εκκλησίαν». Γι' αυτό και η από 6 Μαΐου 1848 εγκύκλιος των Ορθοδόξων Πατριαρχών της Ορθοδόξου Ανατολικής Εκκλησίας ορίζει ότι «ο φύλαξ της Ορθοδοξίας, το σώμα της Εκκλησίας, τούτ' έστιν ο λαός αυτός εστι». Η Εκκλησία στο σύνολό της, κλήρος και λαός μαζί, είναι η «πιστή φρουρός της Αποστολικής Παραδόσεως, φυλάττουσα αυτήν ως πεπιστευμένην ταύτη παρακαταθήκη». (βλ. σχ. Αρχιμ. Γερβ. Ραπτοπούλου, ό. π. σελ. 163-166)

Ο Αρχιμ. Γεώργιος Καψάνης σημειώνει ότι «το αλάθητο επεκτάθηκε σε κάθε απόφαση του Πάπα. Δηλαδή, ενώ με την Α' Βατικάνειο Σύνοδο μόνον οι από καθέδρας και με την χρήση του όρου definitimus (ορίζομεν) αποφάσεις του Πάπα ήσαν αλάθητοι, η Β' Βατικάνειος Σύνοδος αποφάνθηκε ότι ο Πάπας είναι αλάθητος όχι μόνον όταν αποφαίνεται επισήμως ως Πάπας, αλλά οσάκις αποφαίνεται. Είναι ακόμη φανερό από τα ανωτέρω ότι η οικουμενική σύνοδος γίνεται ένα συμβουλευτικό σωματείο των Παπών. Το αλάθητο στην Ρωμαιοκαθολική Εκκλησία δεν ανήκει στην οικουμενική σύνοδο, αλλά στον Πάπα. Ποιος όμως ανεκήρυξε τον Πάπα αλάθητο; Η λαθητή σύνοδος; Με αυτόν τον τρόπο η συνοδική αρχή, η παραδοθείσα από τους αγίους Αποστόλους, αντικαθίσταται από την παποκεντρική αρχή. Ο «αλάθητος» Πάπας καθίσταται κέντρο και πηγή ενότητας της Εκκλησίας, που σημαίνει ότι η Εκκλησία έχει ανάγκη από έναν άνθρωπο για να την διατηρή σε ενότητα. Έτσι παραμερίζεται και υποβαθμίζεται η θέσις του Χριστού και του Αγίου Πνεύματος. Και ακόμη με την μεταφορά του αλάθητου από το Άγιο Πνεύμα στο πρόσωπο του Πάπα περιορίζεται η εσαχτολογική προοπτική της Εκκλησίας μέσα στην ιστορία και καθίσταται εγχοσμιοκρατική».

5. Η κατάργηση Ιερών Κανόνων

«Το Βατικανό προ πολλού ήδη απέρριψε τους πλείστους Ιερούς Κανόνες των Οικουμενικών Συνόδων και εμόρφωσεν ίδιον Κανονικόν Δίκαιον, διά να πορευθή ελεύθερον την οδόν την άγουσαν εις παν είδος καινοτομίας. Ο συνίτης Π. Γρηγορίου ομολογεί εν προκειμένω: «Ανατολή και Δύσις διεφώνουν ωσαύτως επ' αυτών τούτων των πηγών του Κανονικού Δικαίου. Η Εκκλησία της Ρώμης, αποδεχθείσα επισήμως κατ' αρχάς μόνον τους κανόνας της εν Νικαία Α' Οικουμενικής Συνόδου(325) και της Σαρδικής (343), ηδιαφόρησεν ως προς την νομοθεσίαν εν σχέσει προς την εκκλησιαστικήν ευταξίαν και πειθαρχίαν των λοιπών Ανατολικών Συνόδων, Οικουμενικών ή τοπικών...

Όλως αυθαιρέτως, οι *πάπαι*, χάριν των κυριαρχικών βλέψεών των επί πάσης της Εκκλησίας, *απέρριψαν* του Ιερούς Κανόνας των έξ Οικουμενικών Συνόδων και τους κανόνες των τοπικών Συνόδων και των Πατέρων, οι οποίοι προσέλαβαν οικουμενικό κύρος, εφ' όσον επεκυρώθησαν υπό του Β' κανόνος της ΣΤ' οικουμενικής Συνόδου. Ειδικότερον, το Βατικανόν *απεχθάνεται* τους Κανόνες της ΣΤ' Οικουμενικής Συνόδου, διότι τινές εξ αυτών στρέφονται κατά των καινοτομιών της παπικής Εκκλησίας (Β, Γ, ΝΕ κ.λ.π.)» (Αρχμ. Σπ. Μπιλάλη, ό. π.,σελ.251,2).

6. Το παπικό κράτος.

Η άποψη ότι δεν μπορεί ο «αντιπρόσωπος του Θεού» στη γη να βρίσκεται υπό εξουσία κοσμικού βασιλιά(!) οδήγησε στην ίδρυση το 1929 (μετά από συμφωνία του Πάπα και του δικτάτορα Μουσολίνι) του σημερινού παπικού κράτους του Βατικανού, Έτσι, ο παπισμός κατήχησε κοσμικό κράτος που έχει στρατό, ασκεί διπλωματία και επηρεάζει την διεθνή οικονομία με την συμμετοχή του σε μεγάλες εταιρείες και επιχειρήσεις. Πρόκειται δηλαδή για μια ανθρωποκεντρική οργάνωση, για μια εκκοσμίκευση και μάλιστα θεσμοποιημένη εκκοσμίκευση. Αλλά η συνύπαρξη της κοσμικής εξουσίας με την ιερατική, επισκοπική εξουσία, είναι κάτι το ασυμβίβαστο, κάτι το οποίο είναι ξένο προς το πνεύμα του Ευαγγελίου, τους Κανόνες Συνόδων και την εν γένει παράδοση της Εκκλησίας.

«Είναι σημείο φοβεράς εκκοσμικεύσεως της Εκκλησίας η σύγχυσις των δύο εξουσιών, της πνευματικής και της κοσμικής, των δύο βασιλείων, του ουρανίου και του επιγείου. Έτσι η Εκκλησία υποκύπτει στον δεύτερο πειρασμό του Χριστού από τον διάβολο, που του ζήτησε να τον προσκυνήσει, για να του δώσει την εξουσία όλων των βασιλείων του κόσμου. Ο Κύριος τότε του απήντησε: "Κύριον τον Θεόν σου προσκυνήσεις και αυτό μόνο λατρεύσεις"». (Αρχμ' Γεωργίου Καψάνη, Ορθοδοξία και Ρωμαιοκαθολικισμός (Παπισμός) (Κύρια Διαφοραί) εκδ. Σταμούλης 2006).

7. Το καθαρτήριο πυρ - Οι αξιομισθίες των Αγίων.

«Σχετικά με την πτώση και τη σωτηρία του ανθρώπου υπάρχουν αξιοσημείωτες διαφορές. Ο Αδάμ, λέγει η Σύνοδος του Τριδέντου (1546), με την παράβαση του επέφερε την οργή και την αγανάκτηση του Θεού και για τούτο τον θάνατο'. Επομένως η σωτηρία του ανθρώπου απαιτεί την εξίλεωση της οργής του Θεού. Το αίμα του Χριστού εξαλείφει τις αιώνιες ποινές του αμαρτωλού ανθρώπου, οι οποίες έχουν την αιτία τους στις θανάσιμες αμαρτίες. Εκτός όμως από τις αμαρτίες αυτές, υπάρχουν οι βαριές και οι ελαφρές αμαρτίες, οι οποίες επιφέρουν πρόσκαιρες ποινές. Αυτές τις ποινές πρέπει ο άνθρωπος να τις εξοφλήσει με έργα μετανοίας, που επιβάλλονται από την Εκκλησία. Πολλοί άνθρωποι πεθαίνουν πριν εξοφλήσουν αυτές τις ποινές και μεταβαίνουν στο λεγόμενο 'καθαρτήριο πυρ', που υπάρχει ανάμεσα στον παράδεισο και την κόλαση, όπου καλούνται να εξαλείψουν το χρέος. Από εκεί, με τις προσευχές του Πάπα και των ζωντανών, οι ψυχές μεταβαίνουν στον παράδεισο. Όμως η «Εκκλησία» μπορεί να παραχωρήσει τη λύση των ποινών με βάση το 'θησαυρό των αξιομισθιών των αγίων', τον οποίο διαχειρίζεται ο πάπας». (Αντ. Αλεβιζόπουλου, Ρωμαιοκαθολικισμός, Προτεσταντισμός και Ορθοδοξία, σελ. 16). Πιστεύουν, δηλαδή, πως οι Άγιοι έχουνε κάνει περισσότερα καλά έργα απ' όσα χρειάζονται για τη σωτηρία τους και τέτοιες «αξιομισθίες», που μ' αυτές μπορούν να σωθούν και άλλοι άνθρωποι. Πρόκειται για τις λεγόμενες αφέσεις η τα λυσίποινα της Ρωμαιοκαθολικής Εκκλησίας.

Πουθενά ωστόσο, το Ευαγγέλιο δεν διδάσκει τέτοιο πράγμα, ούτε δέχεται «περισσεύουσες αξιομισθίες» στους ανθρώπους, όσο άγιοι κι αν ήτανε στη ζωή τους. Όσον αφορά στο «καθαρτήριο πυρ», ο άγιος Νεκτάριος, στο βιβλίο του «Μελέτη περί της αθανασίας της ψυχής», σ. 168,9, Αθήνα, 1901, γράφει σχετικά: «Κατά την Ορθόδοξον Εκκλησίαν, μετά θάνατον ουδεμία υπάρχει μεσάζουσα τάξις μεταξύ των μεταβαινόντων εις Ουρανούς και των καταβαινόντων εις άδην». Δεν υπάρχει τόπος ειδικός, μεσάζων, ένθα ευρίσκονται αι ψυχαί των μετανοησάντων και μη ενεγκόντων καρπούς μετανοίας...»

8. Λατινική Μαριολογία η Μαριολατρία

Η παπική «Εκκλησία», παρεκκλίνοντας από την ορθή διδασκαλία των Πατέρων μας, οδηγήθηκε σε κακοδοξίες, καινοτομίες και εσφαλμένα δόγματα ως προς το πρόσωπο της Παναγίας. Έτσι το 1854 θεσπίστηκε το δόγμα της ασπίλου συλλήψεως της Θεοτόκου, που όριζε ότι «Η Παρθένος Μαρία από της πρώτης στιγμής της συλλήψεως της διετηρήθη καθάρα παντός εκ του προπατορικού αμαρτήματος ρύπου».

Το 1950, ο πάπας Πίος ΙΒ', ανεκήρυξε σε δόγμα την ενσώματη μετάσταση της Θεοτόκου, σύμφωνα με το οποίο «η αιειάρθετος Θεομήτωρ μετά την επί γης ζωήν αυτής, μετέστη εν σώματι και ψυχή εις την ουράνιον δόξαν». Τα τελευταία χρόνια παρατηρείται εκ μέρους των παπικών μία έντονη τάση απόδοσης υπερβολικών τιμών στη Θεοτόκο, που φτάνει στα όρια της λατρείας. «Συλλυτρώτρια», «Μητέρα της Εκκλησίας», «Μεσίτρια πασών των χαρίτων» είναι κάποιοι από τους τιμητικούς τίτλους που αποδίδουν στην Παναγία, με εσφαλμένο και προβληματικό περιεχόμενο.

Σύμφωνα με την ορθόδοξη διδασκαλία, το προπατορικό αμάρτημα μεταδίδεται σε όλους τους ανθρώπους, ακόμη και σ' αυτούς που αποτελούν σκευή εκλογής, όπως ήταν η Παναγία. Κατά τον άγιο Νικόδημο τον Αγιορείτη, η Θεοτόκος ήταν «υποκειμένη εις το προπατορικό αμάρτημα μέχρι του Ευαγγελισμού. Τότε γαρ εκαθαρίσθη διά της επελεύσεως του Αγίου Πνεύματος». Όσον αφορά στην μετάσταση της Θεοτόκου, η ορθόδοξη παράδοση αναφέρεται στην μετά θάνατον μετάστασή της, χωρίς όμως αυτό να ανάγεται σε δόγμα, αφού δεν μαρτυρείται ούτε στην Αγία Γραφή ούτε στην αποστολική παράδοση.

Στην Ορθοδοξία η λατρεία ανήκει μόνο στον Τριαδικό Θεό, ενώ στους αγίους και την Παναγία αρμόζει η τιμητική προσκύνηση και η πρεσβευτική ιδιότητα προς τον μόνο Σωτήρα, τον Κύριόν μας Ιησούν Χριστόν. Με μεγάλη σαφήνεια η Ζ' Οικουμενική Σύνοδος (787) ορίζει: «τιμάν και μεγαλύνειν εμάθομεν πρώτον μεν και κυρίως και αληθώς την του Θεού Γεννήτριαν και τας αγίας και αγγελικάς Δυνάμεις και τους ενδόξους Μάρτυρας, αλλά και τους αγίους άνδρας, και τούτων αιτειν τας πρεσβείας», (βλ. σχ. Αρχμ. Σπ. Μπιλάλη, Ορθοδοξία και Παπισμός, εκδ. Ορθοδόξου τύπου, Αθήνα 1969, σελ. 164-191).

9. Μυστήρια

Μία γενική διαφορά η οποία απορρέει από το πρωτείο του Πάπα είναι η στάση των ιερέων στους λόγους των μυστηρίων, οι οποίοι φαίνεται να τα τελούν στο ...όνομά τους: «Εγώ σε βαπτίζω, εγώ σε συγχωρώ κ.λ.π.», σε αντίθεση με τα Ορθόδοξα Μυστήρια στα οποία ο ιερέας είναι απλός υπηρέτης: «Βαπτίζεται ο δούλος του Θεού εις το όνομα του Πατρός και του Υιού και του Αγίου Πνεύματος, Η χάρις του Παναγίου Πνεύματος διά της εμής ελαχιστότητος έχει σε λελυμένον και συγκεχωρημένον κ.λ.π.»

10. Το Βάπτισμα

Η ορθόδοξη Εκκλησία τελεί το Βάπτισμα με τριπλή κατάδυση στο νερό, η οποία συμβολίζει την τριήμερο ταφή και Ανάσταση του Κυρίου. Άλλωστε είναι σαφής η προτροπή του Κυρίου προς τους μαθητές Του να βαπτίζουν

«εις το όνομα του Πατρός και του Υιού και του Αγίου Πνεύματος». Από την άλλη μεριά, η παπική «Εκκλησία» καινοτομεί και εισάγει το διά επιχύσεως η ραντισμού βάπτισμα.

11. Χρίσμα

Η παπική «Εκκλησία καινοτομεί και το μυστήριο του Χρίσματος. Συνιστά να αναβάλλεται του μυστήριου του Χρίσματος στους βαπτιζομένους μέχρι το 7ο η κατ' άλλους το 14ο έτος της ηλικίας τους, οπότε και δεν κοινωνούν. Η αρχαία Εκκλησία παρείχε στα βαπτιζόμενα νήπια το Χρίσμα αμέσως μετά το Βάπτισμα, ακριβώς για να τα εισάγει από την πρώτη στιγμή στην ατμόσφαιρα της Χάριτος του Αγίου Πνεύματος, δεδομένου ότι για να στηριχθεί ο βαπτιζόμενος στην πνευματική ζωή έχει πάντοτε ανάγκη από τη ζωογόνο Θεία Χάρη. Αυτήν την παράδοση ακολουθεί μέχρι σήμερα η Ορθόδοξη Εκκλησία, η οποία τελεί το Χρίσμα με άγιο Μύρο, σε αντίθεση με τους παπικούς που το τελούν με την επίθεση των χειρών του Επισκόπου.

12. Μετάνοια

Ως προς το μυστήριο της μετανοίας, την Ιερά Εξομολόγηση, στους Ρωμαιοκαθολικούς γίνεται ως μια δίκη και η επικοινωνία είναι απρόσωπη. Ο εξομολογούμενος λέει τα αμαρτήματά του χωρισμένος και άγνωστος στον πνευματικό (στους ξύλινους θαλαμίσκους) και λαμβάνει τα επιτίμια και την άφεση. Δεν υπάρχει δηλαδή προσωπική ποιμαντική σχέση και εκκλησιαστική κοινωνία, αλλά νομική και απρόσωπη σχέση. Προέχει η νομική δικαίωση του αμαρτωλού και όχι η συγχώρηση, επάνοδος και αποκατάστασή του στο πατρικό σπίτι (Εκκλησία) και την πατρική αγκάλη.

Αντίθετα στην Ορθόδοξη Εκκλησία υπάρχει προσωπική επαφή του πιστού με τον ιερέα. Η άφεση των αμαρτιών πηγάζει από την Σταυρική θυσία του Κυρίου μας και όχι από τις μεσιτείες των αγίων η άλλους παράγοντες, όπως διδάσκουν οι παπικοί.

13. Θ. Ευχαριστία

Σε αυτό το Μυστήριο οι παπικοί έχουν εισάγει πολλές καινοτομίες:

α) Χρησιμοποιούν βιομηχανοποιημένο άζυμο άρτο που λέγεται «όστια» και όχι ένζυμο που χρησιμοποιεί η ανατολική Εκκλησία στηριζόμενη στο επιχείρημα ότι ακολουθούν αρχαία συνήθεια. Αυτό, όμως, δεν ανταποκρίνεται στην αλήθεια. Ο Μυστικός Δείπνος έγινε με ένζυμο και όχι με άζυμο άρτο. Στην πραγματικότητα τα άζυμα δεν αποτελούν αρχαία συνήθεια, αλλά επινοήθηκε από αιρετικούς τους πρώτους αιώνες.

β) Ο καθγιασμός του άρτου και του οίνου σε Σώμα και Αίμα Χριστού τελείται για την ορθόδοξη Εκκλησία με την επίκληση του Αγίου Πνεύματος. Αντιθέτως για τους παπικούς τελείται με την εκφώνηση των συστατικών του μυστηρίου λόγων του Κυρίου «Λάβετε φάγετε...» κ.λ.π.

γ) Οι παπικοί απέκοψαν τον λαό από την μετοχή στο Αίμα του Κυρίου, αφού κοινωνούν μόνο οι ιερωμένοι απ' αυτό, διότι πιστεύουν ότι αρκεί για την σωτηρία των πιστών η μετάληψις μόνο του Σώματος. Σε αντίθεση, η ορθόδοξη Εκκλησία μεταδίδει το Σώμα και το Αίμα Χριστού σε όλους τους πιστούς.

δ) Τα νήπια και τα παιδιά μέχρι το 10ο η 12ο έτος απέχουν από το Μυστήριο της Θείας Ευχαριστίας, διότι, σύμφωνα με την παπική διδασκαλία, δεν είναι ικανά να διακρίνουν το Σώμα και το Αίμα του Κυρίου, αντίθετα με τους Ορθοδόξους που επιτρέπουν τη Θεία Κοινωνία στα βαπτισμένα νήπια.

14. Γάμος

Ο Κύριος τόνισε το αδιάλυτο του μυστηρίου του γάμου «παρεκτός λόγου πορνείας». Οι παπικοί δεν σεβάστηκαν αυτή την εξαίρεση και θέσπισαν το αδιάλυτο του γάμου χωρίς καμμία εξαίρεση.

15. Ιερωσύνη

Η παπική «Εκκλησία έχει αυθαίρετα καθιερώσει τη γενική αγαμία του κλήρου, στηριζόμενη σε αποστολικό χωρίο («...ο άγαμος μεριμνά τα του Κυρίου, πως αρέσει τω Κυρίω...» Α' Κορ. ζ, 32). Στην ουσία όμως η αγαμία οφείλεται στην στάση της Ρωμαιοκαθολικής «Εκκλησίας» που θέλει να εξάρει τον κλήρο υπέρ τους λαϊκούς, αποχωρίζοντάς τον από κάθε δεσμό με τις λαϊκές τάξεις και την κοινωνική ζωή, και κυρίως να καταδείξει την ανωτερότητα του δικού τους κλήρου έναντι των κληρικών της Ορθόδοξης Εκκλησίας.

Η Α' Οικουμενική Σύνοδος αποδίδει το πνεύμα της Ανατολικής Εκκλησίας, την ελεύθερη δηλαδή εκλογή των κληρικών μεταξύ γάμου και αγαμίας. Η αγαμία είναι χάρισμα, ειδική χάρη του Θεού σε ορισμένα άτομα. Ωστόσο, στην υποχρεωτική αγαμία, που επέβαλε η Παπική Εκκλησία στον κλήρο της, δίνει την πρόπουσα απάντηση ο ασκητικότατος, ομολογητής, θαυματουργός, άγιος και επίσκοπος μέγας Πανφούτιος: «Μη βαρύνετε τον ζυγόν των ιερωμένων».

16. Ευχέλαιο

Στην Ορθόδοξη Εκκλησία το Μυστήριο του Αγίου Ευχελαίου τελείται σε κάθε περίπτωση. Η προτροπή του Αδελφόθεου Ιακώβου είναι ρητή: «Ασθενεί τις εν υμίν; Προσκαλεσάσθω τους πρεσβυτέρους της Εκκλησίας, και προσευξάσθωσαν επ' αυτόν αλείψαντες αυτόν ελαίω εν τω ονόματι Κυρίου...» (Ιακ. Ε, 14-15). Οι παπικοί αντίθετα και πάλι, χρησιμοποιούν το μυστήριο του Αγίου Ευχελαίου μόνο μια φορά και μόνο στους ετοιμοθανάτους, σαν τελευταίο εφόδιο.

17. Το σημείο του Σταυρού

Παράδοση της Εκκλησίας είναι να κάνουμε το σημείο του Σταυρού με τα τρία δάκτυλα, που συμβολίζουν τα τρία πρόσωπα της Αγίας Τριάδος. Οι παπικοί, αντιθέτως, τον κάνουν με τα τέσσερα δάκτυλα, γιατί κοντά στα τρία πρόσωπα της Αγίας Τριάδος, πρόσθεσαν και το πρόσωπο της Παναγίας, απόρροια της Μαριολατρείας. Επίσης, το σημείο του Σταυρού οι καθολικοί το κάνουν όχι από τα δεξιά προς τα αριστερά, αλλά από τα αριστερά προς τα δεξιά.

18. Θεία Λειτουργία

Αρχαία τάξη στην Εκκλησία είναι ο ιερέας να τελεί μια μόνο Θεία Λειτουργία την ημέρα και πάνω στην Αγία Τράπεζα να τελείται μόνο μια Θεία Λειτουργία καθημερινά. Η παπική «Εκκλησία», όμως, καθιέρωσε ο ιερέας να τελεί περισσότερες από μια Θείες Λειτουργίες και μάλιστα πάνω στην ίδια Τράπεζα.

19. Ναός

Οι παπικοί Ναοί δεν είναι στραμμένοι προς την Ανατολή, όπως είναι οι ορθόδοξοι, αλλά προς τη Δύση. Αυτό φαίνεται προκλητικότερα στο μεγάλο Ναό της Ρώμης, τον Άγιο Πέτρο Ο Μ. Βασίλειος γράφει σχετικά: «Πάντες ορώμεν κατά ανατολάς επί των προσευχών, ότι την αρχαίαν επιζητούμεν πατρίδα, τον Παράδεισον, ὃν ἐφύτευσεν Ἀδάμ ἐν Ἐδέμ, κατά ανατολάς».

20. Εκκλησιαστικές τέχνες

Η τέχνη της Δύσεως, η μουσική, η αρχιτεκτονική και η αιογραφία, έχει καθαρά ανθρωποκεντρικό χαρακτήρα, σε αντίθεση με αυτήν της Ορθόδοξης Εκκλησίας. Στην δυτική ζωγραφική παράσταση ο Χριστός φαίνεται ως άνθρωπος και η Θεοτόκος και οι άγιοι ως κοινόι, μη μεταμορφωθέντες άνθρωποι. Και η φύση παρουσιάζεται «νατουραλιστικά», χωρίς μετοχή στο άκτιστο φως. Αντίθετα, η Ορθόδοξη εικόνα εικονίζει τον Θεάνθρωπο Χριστό και τα μεταμορφωμένα πρόσωπα της Θεοτόκου και των Αγίων μέσα στον επίσης μεταμορφωμένο από την Άκτιστη Χάρη κτιστό κόσμο.

Στους Ναούς τους οι δυτικοί έχουν αγάλματα αντί για εικόνες και στις «ακολουθίες» τους χρησιμοποιούν μουσικά όργανα, κάτι που δεν είναι σύμφωνο με την παράδοση της Ορθόδοξης Εκκλησίας.

21. Νηστεία

«Χαλαραί αντήλψεις επεκράτησαν παρά τη ρωμαιοκαθολική Εκκλησία και ως προς τον ιερόν θεσμόν της νηστείας. Ο Σπυρίδων Μακρής γράφει περί των νηστειών των Λατίνων: «Αι νηστεΐαι της Δυτικής Εκκλησίας είναι ελαφρότεροι των της Ανατολικής, απαγορεύουσαι κυρίως το κρέας μόνον, οι δε κατά τόπους επίσκοποι έχουν το δικαίωμα της ρυθμίσεως των νηστειών». Ο συνίτης επίσκοπος Υάκινθος, αναφερόμενος εις τον νόμον της λατινικής νηστείας, γράφει: «Ο νόμος της νηστείας επιτρέπει εν μόνο γεύμα την ημέραν, κατά το οποίον δύνатаί τις να φάγη ὅσον θέλει και ὅ,τι θέλει. Αρκεί να μη διαρκέση το γεύμα περισσότερο από δυο ὥρας»...Η νηστεία παύει πατά τοις ρωμαιοκαθολικοῖς να αποτελή πνευματικόν ὄπλον προς καθαίρεσιν των σκιρτημάτων της σαρκός και μέσον ἄριστον γενικώτερον προς εγκράτειαν. Υλιστικόν νεωτερισμόν αποτελεί η ουσιαστική κατάργησις του ιεροῦ θεσμοῦ της νηστείας υπό της παπικής Εκκλησίας. Ο Μ> Βασίλειος ἐλέγχει πάντα επιχειρούντα την κατάργησιν της νηστείας: «Αρχαίον δῶρον η νηστεία, ου παλαιούμενον και γηράσκων, ἀλλ' ἀνανεούμενον αεί...νηστεία ἐν παραδείσῳ ἐνομοθετήθη. Την πρώτην ἐντολήν ἔλαβεν Ἀδάμ, Ἀπό του ξύλου του γινώσκειν καλόν και πονηρόν ου φαγεῖσθε. Το δε, ου φάγεσθε, νηστείας ἐστί και εγκρατείας νομοθεσία...» (Αρχιμ. Σπ. Μπιλάλη, Ορθοδοξία και Παπισμός, σελ. 250,1).

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ

«Συνέπεια όλων των ανωτέρω είναι ότι στον Παπισμό έχουμε απόκλιση από την ορθόδοξη Εκκλησιολογία. Ενώ στην Ορθόδοξη Εκκλησία δίνεται μεγάλη σημασία στη θέωση που συνίσταται στην κοινωνία με τον Θεό, δια της οράσεως του ακτίστου Φωτός, ὁπότε οι θεούμενοι συνέρχονται σε Οικουμενική Σύνοδο και οριοθετούν ασφαλώς την αποκαλυπτική αλήθεια σε περιπτώσεις συγχύσεως, ἐν τούτοις στον Παπισμό δίνεται μεγάλη σημασία στον θεσμό του Πάπα, ο οποίος Πάπας υπερκειται ακόμη και από αυτές τις Οικουμενικές Συνόδους. Σύμφωνα με την λατινική θεολογία ἡ αθηντία της Εκκλησίας υπάρχει τότε μόνον όταν στηρίζεται και ἐναρμονίζεται με την θέληση του Πάπα. Σε αντίθετη περίπτωση εκμηδενίζεται!... Υπάρχουν μεγάλες θεολογικές διαφορές, οι οποίες καταδικάστηκαν από την Σύνοδο επί Μεγάλου Φωτίου και στην Σύνοδο επί αγίου Γρηγορίου του Παλαμά, ὅπως φαίνεται και στο 'Συνοδικό της Ορθοδοξίας'. Επί πλέον και οι Πατέρες της Εκκλησίας και οι Τοπικές Σύνοδοι μέχρι τον 19ο αιώνα καταδίκασαν ὅλες τις πλάνες του Παπισμοῦ. Το πράγμα δεν θεραπεύεται ούτε βελτιώνεται από κάποια τυπική συγγνώμη που θα δώσει ο Πάπας για ένα ιστορικό λάθος, όταν οι θεολογικές απόψεις του είναι εκτός Αποκαλύψεως και η Εκκλησιολογία κινείται σε εσφαλμένο δρόμο, αφού μάλιστα ο Πάπας παρουσιάζεται ως ηγέτης του Χριστιανικού κόσμου, ως διάδοχος του Αποστόλου Πέτρου και βικάριος-αντιπρόσωπος του Χριστού πάνω στη γη, ὡσάν ο Χριστός να ἔδωσε την εξουσία του στον Πάπα και Εκείνος ἀναπαύεται εὐδαίμων στους Ουρανοῦς». (Σεβ. Μητροπολίτου Ναυπάκτου και Αγίου Βλασίου Ιεροθέου, Βασικά σημεία διαφοράς μεταξύ Ορθοδόξου Εκκλησίας και Παπισμοῦ, ἐφ. Παρέμβαση, Ἀπρίλιος 2001.

Μετά από ὅσα παρατέθηκαν, ἀντιλαμβανόμαστε ότι ο Δυτικός Χριστιανισμός (Παπισμός - Προτεσταντισμός) είναι ἕνας ἐντελῶς διαφορετικός κόσμος. Ἄλλη θεολογία, ἄλλη κοσμολογία, ἄλλη ἀνθρωπολογία, οι οποίες ὁδηγούν σε διαφορετική βιοθεωρία, διαφορετική κουλτούρα διαφορετικό πολιτισμό και ἐπομένως σε μια ἐντελῶς διαφοροποιημένη νοοτροπία που καταλήγει σε μια ξένη, ως προς την ορθόδοξη, πνευματικότητα και καθημερινότητα του ἀνθρώπου. Σε μία ἐποχή που ὅλοι τείνουν σε ἐνοποιήσεις και πολὺς λόγος γίνεται για το ἀῠριο της Ευρωπαϊκῆς Ἐνώσεως, οι λόγοι του μακαριστοῦ π. Ιουστίνου Πόποβιτς ἤχουν στα αυτιά μας ως προφητικό κάλεσμα ἐπαγρυπνήσεως και ἐγρηγόρσεως:

«Ὅλοι οι ευρωπαϊκοί οὐμανισμοί, από τους προ της Ἀναγεννήσεως, της Ἀναγεννήσεως και περαιτέρω, οι προτεσταντικοί, φιλοσοφικοί, θρησκευτικοί, κοινωνικοί, ἐπιστημονικοί, πολιτιστικοί και πολιτικοί ἐπεδῶκαν ἐν γνώσει η ἐν ἀγνοία και ἀδιακόπως ἐπιδιώκουν, ἕνα πράγμα: να ἀντικαταστήσουν την πίστιν ἐις τον Θεάνθρωπον με την πίστιν ἐις τον ἀνθρώπον, να ἀντικαταστήσουν το εὐαγγέλιον του Θεανθρώπου με το εὐαγγέλιον κατ' ἀνθρώπον, την φιλοσοφίαν κατὰ Θεάνθρωπον με την φιλοσοφίαν κατ' ἀνθρώπον, την κουλτούραν κατὰ Θεάνθρωπον με την κουλτούραν κατ' ἀνθρώπον. Με μιαν λέξιν, να ἀντικαταστήσουν την ζωὴν κατὰ Θεάνθρωπον με την ζωὴν κατ' ἀνθρώπον. Και ταῦτα συνέβαινον ἐπὶ αἰῶνας, ἕως ὅτου τον παρελθόντα αἰῶνα, το 1870, ἐις την Α' Σύνοδον του Βατικανοῦ, ὅλα αυτά συνεκεφαλαιώθησαν ἐις το δόγμα του ἀλάθητου του Πάπα. Ἐκτοτε το δόγμα αὐτὸ ἀπέβη το

κεντρικό δόγμα του παπισμού. Δια τούτο επί των ημερών μας εις την Β' Σύνοδον του Βατικανού τόσον επιμόνωσ και επιδεξιώς συνεζητήθη και υπεστηρίχθη το απαραβίαστον και το αναλλοίωτον αυτού του δόγματος. Το δόγμα τούτο έχει κοσμοϊστορικήν σημασίαν δι' όλην την τύχην της Ευρώπης, μάλιστα δε δια τους αποκαλυπτικούς καιρούς της, εις τους οποίους έχει 'δη εισέλθει Διά του δόγματος αυτού όλοι οι ευρωπαϊκοί ανθρωπισμοί απέκτησαν το ιδεώδες και το είδωλόν των: ο άνθρωπος ανεκηρύχθη υπερτάτη θεότης, πανθεότης. Το ευρωπαϊκόν ουμανιστικόν πάνθεον απέκτησε τον Δία του» (Ι. Πόποβιτς, Άνθρωπος και Θεάνθρωπος, εκδ. Αστήρ, ε' έκδοσις, 1987, σελ. 149 - 150)

«Για όλους αυτούς τους λόγους η ένωσις δεν είναι υπόθεσις συμφωνίας μόνο σε κάποια δόγματα, αλλά αποδοχής του ορθοδόξου, θεανθρωποκεντρικού, χριστοκεντρικού, τριαδοκεντρικού πνεύματος στα δόγματα, στην ευσέβεια, στην εκκλησιολογία, στο κανονικό δίκαιο, στην ποιμαντική, στην τέχνη, στην άσκησι.

Για να γίνει αληθινή ένωσις θα πρέπει η εμείς να παρατηθούμε από τον Ορθόδοξο θεανθρωποκεντρισμό μας η οι Παπικοί από τον δικό τους ανθρωποκεντρισμό. Το πρώτο είναι αδύνατο να συμβή με την Χάρι του Κυρίου μας, διότι αυτό θα ήταν προδοσία στο Ευαγγέλιο του Χριστού μας. Αλλά και το δεύτερο είναι δύσκολο να συμβή. Όμως «τα αδύνατα παρά ανθρώποις δυνατά παρά τω Θεώ εστί».

Πιστεύουμε ότι δεν συμφέρει και στους μη Ορθοδόξους να παραιτηθούμε εμείς από την Ορθοδοξία μας. Όσο υπάρχει η Ορθοδοξία, σώζεται η ακαινοτόμητος ευαγγελική πίστις, η «άπαξ παραδοθείσα τοις Αγίοις». Υπάρχει ζωντανή η μαρτυρία της πραγματικής κοινωνίας του Θεού με τον άνθρωπο, η αλήθεια της Εκκλησίας ως θεανθρωπίνης κοινωνίας. Έτσι ακόμη και οι ετεροδόξοι που την έχασαν, γνωρίζουν ότι κάπου υπάρχει. Ελπίζουν. Ίσως κάποτε την αναζητήσουν μεμονωμένα η συλλογικά. Θα την βρουν και θα αναπαυθούν. Ας κρατήσουμε αυτήν την αγία πίστι όχι μόνο για μας αλλά και για όλους τους αδελφούς ετεροδόξους και για όλο τον κόσμο. Η θεωρία περί δύο πνευμόνων, διά των οποίων αναπνέει η Εκκλησία, δηλαδή του Παπισμού και της Ορθοδοξίας, δεν μπορεί να γίνει δεκτή από Ορθοδόξου πλευράς, διότι ο ένας πνεύμων (ο Παπισμός) δεν ορθοδοξεί και το γε νυν έχουν νοσεί ανιάτως.

Ευχαριστούμε την Παναγία και Ζωαρχική Τριάδα για το μεγάλο δώρο Της, την αγία Ορθόδοξο Πίστι μας και για τους ευσεβείς προγόνους, διδασκάλους, ιερείς και αρχιερείς και πνευματικούς μας πατέρας, που μας εδίδαξαν και παρέδωσαν αυτήν την αγία Πίστι.

Ομολογούμε, ότι δεν θα αναπαυόμασταν σε μια Εκκλησία που εν πολλοίς υποκαθιστά τον Θεάνθρωπο Χριστό με τον «αλάθητο» άνθρωπο «πάπα» η «προτεστάντη».

Πιστεύουμε ότι η Εκκλησία μας είναι Μία, Αγία, Καθολική και Αποστολική Εκκλησία του Χριστού, που έχει το πλήρωμα της Αληθείας και της Χάριτος. Λυπούμεθα, γιατί οι ετεροδόξοι Χριστιανοί δεν μπορούν να χαρούν αυτό το πλήρωμα, και μάλιστα κάποτε προσπαθούν και να παρασύρουν και προσηλυτίσουν τους Ορθοδόξους στις κοινότητές τους, όπου μόνον μια μερική, αποσπασματική και διαστρεβλωμένη άποψι της αληθείας έχουν.

Εκτιμούμε την όση αγάπη έχουν για το Χριστό και όσα καλά έργα κάνουν, αλλά δεν μπορούμε να δεχθούμε ότι η ερμηνεία που δίδουν στο Ευαγγέλιο του Χριστού είναι σύμφωνη με την διδασκαλία του Χριστού, των αγίων Αποστόλων, των αγίων Πατέρων και των αγίων Τοπικών και Οικουμενικών Συνόδων.

Προσευχόμεθα ο αρχιποιμήν Χριστός, ο μόνος αλάθητος Αρχηγός και Κεφαλή της Εκκλησίας, εκείνους μεν να οδηγήση στην Αγία Ορθόδοξο Εκκλησία, που είναι το πατρικό τους σπίτι, από το οποίο κάποτε απεσκίρτησαν, εμάς δε τους Ορθοδόξους να φωτίση, ώστε να παραμείνουμε άχρι θανάτου πιστοί στην αγία και ακαινοτόμητο Πίστι μας, όλο και περισσότερο στερεούμενοι και εμβαθύνοντες σ' αυτήν, «μέχρι καταντήσωμεν οι πάντες εις την ενότητα της πίστεως και της επιγνώσεως του Υιού του Θεού, εις άνδρα τέλειον, εις μέτρον ηλικίας του πληρώματος του Χριστού». «Αμήν». (Αρχιμ. Γεωργίου Καψάνη, Ορθοδοξία και Ρωμαιοκαθολικισμός (Παπισμός) (Κύρια Διαφοραί), εκδ. Σταμούλης 2006)

[Για να διαβάσετε αυτό το κείμενο στην Αγγλική γλώσσα πατήσατε εδώ](#)
[Ιερά Μονή Παντοκράτορος Μελισσοχωρίου](#)